

STEFAN GORIS

NATUURLIJK
LEIDINGGEVEN
AAN JE HOND

Een tocht vol inzichten,
voor gezin en bedrijfswereld

INHOUDSTAFEL

Inschrijving	9
Opwarming	15
Startschot	19

Checkpoint 1 **HOND**

<u>RICHTING 1.1</u>	Hoe begon het voor onze hond?	26
<u>RICHTING 1.2</u>	Wat denken we te weten over onze hond?	33

Checkpoint 2 **MENS**

<u>RICHTING 2.1</u>	Zit het gedragsprobleem bij ons of bij onze hond?	50
<u>RICHTING 2.2</u>	Hoe ziet mijn hond mij?	57
<u>RICHTING 2.3</u>	Welk effect hebben onze gedachten en emoties op een hond?	66

Checkpoint 3 **VERDWAALD**

<u>RICHTING 3.1</u>	Waarom blijkt samenwerken met onze hond zo moeilijk?	76
<u>RICHTING 3.2</u>	Kan het weer anders?	84

Checkpoint 4 **KOMPAS**

<u>RICHTING 4.1</u>	Waar leer ik de juiste hondentaal?	102
---------------------	--	-----

<u>RICHTING 4.2</u>	Kan ik ontspannen wandelen met mijn hele roedel honden?	117
<u>RICHTING 4.3</u>	Kan ik mijn hond helpen omgaan met zijn emoties?	136

Checkpoint 5

ROEDEL

<u>RICHTING 5.1</u>	Hoe kan ik een goede start maken met een pup?	148
<u>RICHTING 5.2</u>	Wanneer ben ik een Roedelcoach?	165

Checkpoint 6

SCHAKELEN

<u>RICHTING 6.1</u>	Wat als mijn roedel bestaat uit één hond?	172
<u>RICHTING 6.2</u>	Hoever moet ik eigenlijk gaan met mijn hond?	183

Finish	191
Podium	199
Deelnemerslijst	204

INSCHRIJVING

Vanaf mijn eerste jaren in de sledehondensport nam ik nooit zomaar deel aan een wedstrijd. Bij elke race had ik een specifiek doel voor ogen. Ik schreef mij pas in wanneer het terrein of de moeilijkheidsgraad mijzelf en mijn honden prikkelde. Het ultieme doel was om te groeien richting het grote kampioenschap aan het einde van het seizoen. Net zoals jij je nu afvraagt of dit boek wel iets voor jou is, begin ik graag met ‘waarom’ ik het schreef.

De conditionele trainingen van het sledehondenspan, de verzorging en voeding slokten aanvankelijk zoveel tijd op, dat ik op een gegeven moment anders moest gaan denken. Door de combinatie met een fulltimebaan had ik eigenlijk geen tijd meer over om al mijn honden een voor een te conditioneren en af te richten volgens de huidige trainingsprincipes. Ik vond het bovendien niet logisch om te werken met alleen maar hondensnoepjes. Honden leren hun eigen pups toch ook geen sociale vaardigheden aan door het geven van stukjes worst?

In de aanloop naar onze wereldtitel zocht ik naar een manier van opvoeden die dichter bij de hond stond en in lijn lag met het drukke hedendaagse leven. Die vond ik en gaf ik de naam: *Natuurlijk leidinggeven*. Door te leren hoe jij jouw denken kan afstemmen op je trouwe viervoeter, stuur je hem vanzelf in de goede richting. Het vergt in het begin wel wat moeite om stil te staan bij de manier waarop jouw houding en handelen overkomt op de hond. Je gedragspatroon doorbreken is niet gemakkelijk, maar ik gids je hierdoorheen.

Je zult tijdens het lezen merken dat mijn hele avontuur niet van een leien dakje liep. Het was een jarenlang proces dat verliep met vallen en opstaan – succesvol worden in iets betekent nu eenmaal nooit stilstaan. Lees hoe ik mijn roedel de kracht gaf om zelf beslissingen

te nemen en grotendeels zelfsturend te worden. Kortom, hoe ik van mijn groep honden een ware roedel maakte die op het wereldkampioenschap met de gouden medaille ging lopen.

De essentie van leiderschap is om meer leiders voort te brengen, niet meer volgers.

RALPH NADER (AMERIKAANS POLITICUS)

Een leraar is nooit een geveer van de waarheid. Hij is een gids, een wegwijzer naar de waarheid die elke student voor zichzelf moet vinden. Een goede leraar is slechts een katalysator.

BRUCE LEE

OPWARMING

Niet alle dromen zijn bij iedereen even helder. Sommigen weten als kind al wat ze later willen worden, maar daar hoorde ik niet bij. Ik liep nooit rond met het idee: ik word later wereldkampioen sledehondenrennen. De animatiefilm van Disney over het sledehondenverhaal van Balto sprak me destijds aan en ik vond het heel boeiend. Maar als tienjarige veronderstelde ik dat sledehonden en België niet in hetzelfde vakje pasten. Dus bleef deze interesse sluimeren op de achtergrond. Om volledig te begrijpen hoe ik toch met deze ver-van-mijn-bedsport startte en waarom ik bepaalde keuzes maakte, neem ik jullie even mee terug in de tijd.

Ik groeide op in een gezin dat naarstig probeerde een warme thuis te creëren. Mijn ouders waren allebei van goede wil. Later ontdekte ik echter dat hun eigen rugzakje ons succes in de weg stond. Veel koppels komen elkaar op een bepaald moment tegen, vinden elkaar leuk en beginnen een relatie. Binnen deze relatie wordt het spreekwoord ‘water bij de wijn doen’ zo vaak herhaald, dat ze soms in een verkeerde spiraal terechtkomen. Zeker voor een koppel met kinderen is het niet zo simpel de juiste keuzes te maken. Als kind dacht ik dat onze gezinstoestand dé normaliteit van het leven was, om later te beseffen dat een kluwen van onuitgesproken emoties verstopt zat achter de façade van een verwrongen sprookjeswereld. De slaapproblematiek, het lage zelfbeeld, heersende angsten en machteloosheid waren het logische gevolg en hoorden uiteindelijk gewoon bij mijn eigen ‘ik-je’. Op school vond ik bovendien moeilijk aansluiting bij mijn leeftijdgenoten, omdat mijn interesses ergens anders lagen. Een keertje voetballen vond ik wel fijn, maar ik had meer interesse in de wereld rondom mij. Ik wilde meer ontdekken. Zo onderzocht

ik als kleine jongen de braakballen van uilen om erachter te komen hoe de skeletjes van woelmuizen in elkaar pasten. Of las ik natuurboeken van voren naar achteren en weer terug. Ik stelde honderden vragen. Ik wilde naar buiten, op zoek gaan en antwoorden vinden. Ik trok er dan ook vaak op uit met onze huishond, Vito. Als ik nu terugkijk, besef ik dat ik onze thuissituatie ontvluchtte door met onze bordercollie het bos in te trekken. 's Morgens smeerde ik boterhammetjes, zodat ik de hele dag kon wegblijven. Samen met mijn zwart-witte held vond ik, alleen in dat bos, een warmte die ik thuis niet vond. Misschien was het eerder die heerlijke voorspelbaarheid waar ik naar snakte. Ik wist dat ik even rustig tegen Vito kon aanleunen en in het gras kon dutten. Ik voelde dat ik er niet alleen voor stond. Wij vormden samen een (h)echte roedel. Dit voelde warm aan, in grote tegenstelling tot 's nachts angstig wakker schrikken door een helse ruzie of een beschonken duw-en-trekpartij.

In die bossen met Vito ontvlamde er iets in mij en dat vuurtje werd in de loop der jaren telkens opnieuw aangewakkerd en stuurde me richting honden. Op de leeftijd van tien, elf jaar dacht ik ook dat een leven met honden niet voor een degelijk inkomen kon zorgen. Ik wilde supergraag iets met dieren doen, maar daar zat geen toekomst in. Dat werd me toch verteld. Ik gaf deze droom als tiener op en stopte kort na de middelbare school met studeren. De drang naar avontuur trok me naar Zuid-Afrika. Ik combineerde werk en plezier, maar al zeer snel werd duidelijk dat mijn roeping elders lag en reisde ik terug naar het Belgenland. Ik tekende bij Defensie en kreeg een opleiding tot stormfuselier. Het was avontuurlijk en fysiek uitdagend. Echter de machocultuur en de eenzijdige richting van 'het leger is uw leven' maakten mij weer duidelijk dat ook dit mijn pad niet was. Ik besloot om opnieuw te gaan studeren, voor leerkracht. Met kinderen werken geeft zeker veel voldoening, maar de visie van het huidige onderwijssysteem staat dan weer haaks op hoe ik het aanvoel. Wat is er toch mis met me? Waarom voelt de wereld verwrongen aan? Ik voelde eigenlijk al heel snel aan dat ik ook hier mijn échte weg niet kon bewandelen. Tijdens mijn opleiding tot leraar begonnen de

puzzelstukjes echter wel in elkaar te passen. Het concept ‘sledehondenrennen’ kwam op dit moment voor mij tot leven.

Doordat mijn ouders hun eigen problemen hadden, duwden zij mij onbewust richting de wereld van de hond. Vito was ondertussen overleden en ik verlangde weer naar de oprechtheid van honden. Ik verlangde naar die familiale band van een roedel.

Via mijn hobbelige onderwijsjaren kreeg ik door dat ik geen nine-to-five-job wilde uitvoeren. Ik zag een avontuurlijker leven voor mij, het liefst natuurlijk in combinatie met mijn liefde voor honden.

Mijn buikgevoel volgen was enorm uitdagend. Hoe kon ik mezelf zijn, binnen de contouren van de samenleving? Een samenleving waarin het niet altijd gewaardeerd wordt dat er te veel vragen gesteld worden. Ik moest nog leren dat mijn aangeboren intuïtie meestal juist is. Dat ik mij minder moest aantrekken van wat anderen van mij vonden, telkens als ik een andere weg insloeg dan gebruikelijk. Zeker wanneer ik interesse begon te krijgen in sledehonden. Heel wat mensen om me heen verklaarden me gek. Wie steekt nu al zijn geld en tijd in een nichesport die totaal onbereikbaar overkomt? Dat kan toch nooit werken? Natuurlijk werd ik daar soms door ontmoedigd. Het gebrek aan geloof in mij deed pijn, maar ik liet me hierdoor niet tegenhouden. Ergens voor gaan is vaak ploeteren door enkele zware waters. Maar op een bepaald moment ontvouwde zich een droom. Mijn droom. Mijn pad.

Jouw dromen zijn de avonturen van morgen.

STEFAN GORIS

Hoe belachelijk het ook klonk, ik wilde de beste musher (sledehondenmenner) van de wereld worden.

Het werd me onmiddellijk duidelijk dat ik heel veel kennis moest verzamelen, kennis die in België niet te vinden was. Hier vind je op elke hoek van de straat een voetbalcoach, terwijl je tevergeefs zult

zoeken naar een sledehondencoach. Het feit dat ik maar Stefan Goris uit België was, hield me niet tegen. Al die nieuwe uitdagingen en te ontdekken vaardigheden prikkelden mijn leergierigheid. Daarenboven is leven tussen een roedel sledehonden en met hen op avontuur gaan in Scandinavië of in de Alpen al een drijfveer op zich. Ik dompelde me stilaan onder in het hele sledehondengebeuren. Onbewust drukte ik op 'play' toen het licht scheen in de richting van mijn ware pad.

© 2023 Uitgeverij Manteau / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Stefan Goris

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Omslagontwerp en opmaak binnenwerk: Armée de Verre Bookdesign
Foto cover: Dorien Vandyk
Foto's binnenwerk: Camille Paris, Coralie Schraepen, Per Sverre Simonsen,
Cilje Moe, Inge Bernaers, Marco Schleef, Dorien Vandyk, Sarah Smeyers
Eerste druk mei 2023

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3959 6
D/2023/0034/019
NUR 740/ 431